

रेणूनं गुणगुणतच दार उघडलं. आता चकित व्हायचीच वेळ आली होती!! दारात हेमा... चिंब भिजलेली, नजर थोडी बावरलेली आणि ओल्या कपड्यांमुळे थरथरत असलेली!

" अग काय हे हेमा, धावतबिवत आलीस की काय? आणि आपण उद्याच तर भेटणार होतो, अचानक काय झालं? थांब आता आधी टॉवेलने केस जरा पूस, माझे कपडे देते, थांब जरा." रेणू बोलत बोलत आत गेली.

हेमा तशीच दारात खिळलेली... उभी राहिली. रेणूनेच मग तिचे केस पुसून दिले. आणि पुन्हा विचारले, " हेमा, अगं सांगशील का मला, काय झालं?"

हेमा हळूच म्हणाली, " अगं काही नाही, सहज मस्त चहा प्यावासा वाटला आणि तुझ्या हातची खेकडा भजी खायची इच्छा झाली म्हणून आले. इच्छा तीव्र झाली म्हणून पटकन् निघाले आणि गाडीने आले. पण पार्किंगपासून तुझ्या दारात येईस्तोवर ह्या मेल्या पावसाने मला अगदी धुवून काढले बघ."

" बरं बाई, आता कपडे बदल, मी चहा करते आणि भजीसुद्धा. पण हेमे, जरा कांदा चिरण्याची तसदी घे म्हणजे लवकर मिळेल खायला, बरं का!"

रेणू आत गेली तशी हेमाने पटकन् खिशातून एक कागद काढला. जाम ओला झाला होता. काहीच कळत नव्हतं काय लिहिलंय त्यावर... फक्त नाव तेवढं नीट वाचता येत होतं. ' सुशांत सरदेसाई '.

हेमाच्या मनातली चलबिचल बहुधा तिच्या डोळ्यांमध्ये डोकावली असेल म्हणूनच रेणूनं मघाशी तिच्याकडे विचित्र नजरेने बघितलं. " खरंच तिला शंका नसेल ना आली, आपल्या अश्या अचानक येण्याबद्दल... चहा आणि भजी ... कायपण कारण काढलंय, व्वा! तसं डोकं बरं आहे आपल्याला! उगाच नाही आज इतकं नाव कमावलंय.... (कशात ते माहीत नाही)!!!" हेमाने स्वतःशीच एक संवाद साधला आणि मग ती आत गेली.

रेणूनं चहा तयार ठेवला होता आणि कांदाही चिरायला सुरुवात केली. हेमा कपडे बदलून आली. हातात ओला चुरगळलेला कागद घेऊन खुर्चीत बसली. खुणेनेच तिने रेणूला कांदा, सुरी आणि ती भाजी चिरायची रेणूची खास बशी मागितली. ओला कागद मांडीखाली लपवून ठेवला. पटापट कांदा चिरला आणि हात धुवायला हेमा उठली तशी कागद खाली पडला. तिच्या ते लक्षातच आलं नाही. पण रेणूने तो उचलला आणि हेमाला खुणेनेच 'हे काय?' विचारले. हेमाने तिच्याकडे बघितलं न बघितल्यासारखं केलं आणि चहाचा कप हातात घेतला.

" हेमा, मी विचारतेय हे काय आहे?" आता मात्र रेणूचा आवाज थोडा धारदार झाला होता. ती मोठ्याने म्हणत होती, "मला नक्की सांगशील का, तू अशी धावतपळत, कावरीबावरी, पावसात भिजत फक्त चहा आणि भजी खायला आलीस? आपण उद्याच भेटणार असून सुद्धा?"

हेमाने मनात काहीतरी ठरविले आणि एकेका शब्दावर जोर देत ती रेणूला म्हणाली, " रेणू, सुशांत जिवंत आहे अजून. हा कागद त्याचा पुरावा आहे"

" काय?" रेणू जवळपास कोसळलीच खाली.